

DE GEMERKTE MAN

Robert Galbraith bij Boekerij:

Koekoeksjong
Zijderups
Het slechte pad
Witte dood
Kwaad bloed
Inktzwart hart
Stromend graf
De gemerkte man

ROBERT GALBRAITH

DE GEMERKTE MAN

EEN CORMORAN STRIKE THRILLER

Vertaald door
Sabine Mutsaers

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

ISBN 978-90-492-0787-8

ISBN 978-94-023-2702-1 (e-book)

ISBN 978-90-528-6904-9 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Hallowed Man*

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp: Duncan Spilling © Little, Brown Book Group Ltd 2025, bewerkt door Wil Immink Design

Omslagbeeld: Duncan Spilling / Little, Brown Book Group (achtergrond, vrouw), © iStock (man), © Shutterstock (structuur)

Zetwerk: Elgraphic

Copyright © J.K. Rowling 2025

The moral right of the author has been asserted.

First published in Great Britain in 2025 by Sphere.

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, without the prior permission in writing of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

*Voor Séan en Nadine Harris,
die mij teruggaven wat ik dacht voor altijd verloren te zijn*

*I had dipped in life's struggle and, out again,
Bore specks of it here, there, easy to see,
When I found my swan and the cure was plain;
The dull turned bright as I caught your white
On my bosom: you saved me – saved in vain
If you ruined yourself, and all through me!*

Robert Browning
The Worst of It

DEEL I

Concerning the mines themselves he was not called upon for an opinion... All he had to do was to follow the veins and win the ore in paying quantities...

John Oxenham
A Maid of the Silver Sea

I

*Oh often have I washed and dressed
And what's to show for all my pain?
Let me lie abed and rest:
Ten Thousand times I've done my best
And all's to do again.*

A.E. Housman
XI, Last Poems

De ruitenwissers werkten harder dan ooit vanaf het moment dat de BMW het graafschap Kent was binnengereden, en het slaapverwekkende gezwiep en getik versterkte Strikes uitputting terwijl hij naar buiten keek door de dichte regen, die de verlaten weg vóór hem had veranderd in glanzend git.

Kort nadat hij de vorige avond uit de slaaptrein van Cornwall naar Londen was gestapt, had Strike een telefoontje gekregen van de vriend van zijn collega-detective – door Strike in gedachten steevast ‘fucking Ryan Murphy’ genoemd – die hem had doorgegeven dat Robin hoge koorts en keelpijn had, waardoor ze vandaag niet met Strike mee kon naar hun mogelijke toekomstige klant.

Alles aan dit telefoontje had Strike geërgerd, en het besef dat hij onredelijk was – omdat dit de eerste keer in zes jaar was dat Robin zich ziek meldde, en als ze 40 graden koorts en een dikke keel had was het volkomen logisch dat ze haar vriend namens haar liet bellen – maakte zijn chagrijn eerder erger dan minder. Hij had erop gerekend dat Robin de rit naar Kent voor haar rekening zou nemen in haar ou-

de Land Rover, en het vooruitzicht om vele uren in haar gezelschap door te brengen was de enige reden geweest dat hij deze afspraak had gemaakt. Een mengeling van professionaliteit en masochisme had hem ervan weerhouden af te zeggen, dus had hij zich na een snelle douche in zijn zolderflatje in Denmark Street aangekleed en was hij vertrokken naar het dorp Temple Ewell in Kent.

Dat hij nu zelf moest rijden was niet alleen deprimerend, maar ook fysiek pijnlijk. De hamstring van het been waarvan de kuit, enkel en voet waren vervangen door een prothese voelde gespannen en klopte, want zijn verblijf in Cornwall had veel zwaar sjuuwwerk behelsd.

Tien dagen eerder was hij halsoverkop naar Truro gereisd omdat zijn oude oom een tweede beroerte had gehad. Strikes zus Lucy was bezig geweest Ted te helpen inpakken voor zijn aanstaande verhuizing naar een verpleeghuis in Londen, toen in haar woorden 'zijn gezicht raar werd en hij me geen antwoord meer kon geven'. Twaalf uur na Strikes aankomst in het ziekenhuis was Ted overleden terwijl zijn nicht en neef zijn handen vasthielden.

Strike en Lucy waren daarna naar het huis van hun oom in St Mawes gegaan dat aan hen beiden was nagelaten, om de begrafenis te regelen en bij te wonen en beslissingen te nemen over de spullen in het huis. Zoals te verwachten was had Lucy vol afschuw gereageerd op het voorstel van haar broer om een bedrijf in te huren om de boel leeg te halen nadat ze zelf alles hadden meegenomen wat sentimentele waarde had voor de familie. Ze kon het idee niet verdragen dat vreemden ook maar ergens aan zouden zitten: de oude Tupperware-bakjes die ooit waren gebruikt voor picknicks op het strand, de versleten tuinbroek van hun oom, de pot met reserveknopen die hun overleden tante vroeger zorgvuldig had bewaard, sommige van jurken die lang geleden naar de liefdadigheidsbazaar waren gegaan. Uit schuldgevoel omdat Lucy in haar eentje had moeten doormaken hoe Ted zijn laatste minuten bij bewustzijn beleefde, had Strike haar wensen ingewilligd en was hij in St Mawes gebleven om dozen, de meeste met het opschrift LUCY, in een gehuurde bestelbus te hijsen, rommel in een gehuurde container te gooien en regelmatig pauze te nemen

om thee rond te delen en zijn zus te troosten, die voortdurend rode ogen had van het stof en van het huilen.

Lucy meende dat de stress van Teds naderende verhuizing naar een verpleeghuis de oorzaak was geweest van zijn fatale beroerte, en Strike had zichzelf moeten dwingen om zijn geduld te bewaren tijdens haar herhaalde uitbarstingen van zelfverwijt. Hij had zijn uiterste best gedaan om haar kribbigheid niet te beantwoorden met opvliegendheid, om niet te snauwen of geërgerd te klinken wanneer hij haar uitlegde dat het feit dat hij niets hoefde te hebben van de voorwerpen die ze associeerden met de meest stabiele periodes uit hun jeugd nog niet wilde zeggen dat hij minder verdriet had om het verlies van de man die zijn enige echte vaderfiguur was geweest. Het enige wat Strike voor zichzelf had gehouden was Teds rode baret van de Royal Military Police, zijn stokoude vissershoejde, zijn oude 'visknuppel' (een houten hamer om vissen die nog voor hun leven vochten af te maken) en een handvol verschoten foto's. Die spullen zaten nu in een schoenendoos in de weekendtas waarvoor Strike nog geen tijd had gehad om hem uit te pakken.

Kilometer na kilometer, met geen ander gezelschap dan de emotionele kater van de afgelopen tien dagen en de pijn in zijn hamstring, voelde Strike de antipathie die hij toch al had opgevat tegen de mogelijke nieuwe klant van vandaag nog verder toenemen. Decima Mullins had zo'n accent dat hij associeerde met de vele welgestelde, verongelijkte vrouwen die naar zijn detectivebureau kwamen in de hoop de ontrouw of criminele activiteiten van hun echtgenoot te bewijzen, om zo meer uit de echtscheiding te slepen. Te oordelen naar hun enige telefoongesprek tot nu toe was ze melodramatisch en verwend. Ze had gezegd dat ze onmogelijk naar Strikes kantoor in Denmark Street kon komen, om redenen die ze hem persoonlijk zou vertellen, en ze had volgehouden dat ze alleen bereid was haar probleem onder vier ogen te bespreken in haar huis in Kent. Het enige wat ze bereid was door de telefoon los te laten was dat ze iets bewezen wilde hebben, en aangezien Strike zich geen enkel onderzoeksscenario kon voorstellen waarin niet iets bewezen moest worden, was hij haar niet erg dankbaar voor die aanwijzing.

In die negatieve gemoedstoestand reed hij door Canterbury Road, in een landschap van kale bomen en drassige velden. Uiteindelijk sloeg hij, de ruitenwissers nog zwiepend en tikkend, af naar links, een smal pad vol plassen op, en hij volgde het bord dat de weg wees naar Delamore Lodge.

*... I have lost him, for he does not come,
 And I sit stupidly... Oh Heaven, break up
 This worse than anguish, this mad apathy,
 By any means or any messenger!*

Robert Browning
*Bells and Pomegranates No 5
 A Blot in the 'Scutcheon*

Het huis waar Strike naartoe was gereden was heel anders dan hij had verwacht. Delamore Lodge was geen groot, luxueus buitenhuis; het was klein en vervallen en deed met z'n donkere stenen denken aan een verlaten kapel, in een verwilderde tuin waar zo te zien in geen jaren iets aan was gedaan. Bij het parkeren zag Strike dat er meerdere barsten in het glas van de gotische ramen zaten, die aan de binnenkant afgedekt waren met wat leek op een zwarte vuilniszak. Er ontbraken enkele dakpannen. Tegen de achtergrond van een onheilspellende novemberhemel, in de stromende regen, was Delamore Lodge het type huis waarvan buurtkinderen makkelijk zouden geloven dat er een heks woonde.

Heel voorzichtig met zijn kunstvoet, omdat de doorweekte bladeren van een paar kale bomen een slijmerig tapijt vormden op het oneffen pad, liep Strike naar de eiken voordeur en klopte aan. Binnen een paar tellen ging de deur open.

Strikes beeld van Decima Mullins als de goedverzorgde blondine in gedistingeerd tweed had niet verder bezijden de waarheid kunnen

zijn. Hij stond oog in oog met een bleke, kleine, gedrongen vrouw met een grijze uitgroei in haar lange, piekerige bruine haar, dat zo te zien al geruime tijd niet geknipt was. Ze droeg een zwarte trainingsbroek en een dikke, zwarte wollen poncho. Door de combinatie van de verwilderde tuin, het vervallen huis en haar outfit vroeg Strike zich af of hij te maken had met een excentriekeling uit de upper class die de samenleving de rug had toegekeerd om slechte schilderingen te maken en scheve potten te bakken. Hij slaagde er niet in dat type innemend te vinden.

‘Mevrouw Mullins?’

‘Ja. Bent u Cormoran?’

‘Klopt,’ zei Strike, en het viel hem op dat ze zijn voornaam goed had. De meeste mensen zeiden ‘Cameron’.

‘Kunt u zich legitimeren?’

Aangezien de kans erg klein was dat een inbreker die de boel kwam leegroven had besloten om op klaarlichte dag voor te rijden in een BMW, precies op het tijdstip waarop ze een detective verwachtte die ze zelf naar Kent had laten komen, vond Strike het irritant dat hij in de stromende regen zijn rijbewijs uit zijn zak moest gaan vissen. Nadat hij het haar had toegeworpen, deed ze een stap opzij om hem binnen te laten, in een krap halletje waar ongewoon veel paraplubakken en schoenenrekken stonden, alsof elke bewoner zijn eigen exemplaren had toegevoegd zonder de oude weg te halen. Strike, die in zijn jeugd te veel troep en viezigheid had doorstaan, kon niet tegen rommel en vuil bij mensen die in staat waren daar iets aan te doen, en zijn negatieve indruk van deze slonzige upperclassvrouw werd nog verder versterkt. Misschien was er iets van zijn afkeuring te zien, want Decima zei: ‘Dit huis is van mijn oudtante geweest. Tot enkele maanden geleden zaten er huurders in, die het niet onderhouden hebben. Ik ga het opknappen en verkopen.’

Maar niets wees op een nieuw interieur of een verbouwing. Het behang in de gang hing op verschillende plekken los en in een van de plafondlampen ontbrak het peertje.

Strike volgde Decima naar een krap keukentje, met een ouderwets fornuis en versleten flagstones die er al honderden jaren leken te lig-

gen. Rondom een houten tafel stond een allegaartje aan stoelen. Misschien, dacht Strike met een blik op een roodleren aantekenboekje dat op tafel lag, wilde zijn gastvrouw graag dichteres zijn. Dat was in zijn ogen nog een treetje lager dan pottenbakken.

‘Voordat we beginnen,’ zei Decima, die zich omdraaide naar Strike, ‘moet u me iets beloven.’

‘Oké.’

Het licht van de ouderwetse lamp die boven hen hing flatterde haar ronde, enigszins platte gezicht niet. Met wat meer verzorging zou ze er misschien nog best leuk uit kunnen zien, maar de algemene indruk was die van iemand die zich totaal niet met haar uiterlijk bezighield. Ze had geen poging gedaan haar paarse wallen of de zo te zien ernstige rosacea op haar neus en wangen te verhullen.

‘Informatie van klanten is vertrouwelijk, toch?’

‘Er is een standaardcontract.’ Strike wist niet goed wat ze van hem wilde.

‘Ik weet dat er een contract zou komen, maar dat bedoel ik niet. *Niemand mag weten waar ik woon.*’

‘Ik zou niet weten waarom ik...’

‘Ik wil dat u me verzekert dat u niemand zult vertellen waar ik zit.’

‘Oké,’ zei Strike nogmaals. Hij vermoedde dat er niet veel voor nodig was of Decima zou gaan schreeuwen of (en dat zou hij nog slechter trekken, na de afgelopen tien dagen) huilen.

‘Goed,’ zei ze. ‘Wilt u koffie?’

‘Graag.’

‘Gaat u zitten.’

Ze liep naar het fornuis, waar een tinnen kan op stond.

De stoel kraakte onder Strikes gewicht, de regen roffelde op de niet-gebarsten ramen, en de zwarte vuilniszak die met klustape over de kapotte ruit was geplakt ritselde in de wind. Op hen tweeën na leek het huis verlaten. Strike zag dat er vlekken op Decima’s poncho zaten, alsof ze het ding al dagen aanhad. Het haar op haar achterhoofd was platgedrukt en zat vol klitten.

Terwijl hij toekeek hoe ze werk maakte van het koffiezetten, waarbij ze kastjes opentrok en weer dichtdeed alsof ze niet kon

onthouden waar alles stond, zachtjes in zichzelf mompelend, stelde Strike opnieuw zijn mening over haar bij. Er waren drie soorten mensen die hij meestal kort na de kennismaking goed kon inschatten: leugenaars, verslaafden en geesteszieken. Hij had een vermoeden dat Decima Mullins weleens in de derde categorie zou kunnen vallen, en hoewel dat een excuus zou zijn voor haar onverzorgde uiterlijk maakte het hem er niet happiger op om haar zaak aan te nemen.

Uiteindelijk kwam ze met twee bekers koffie en een kan melk naar de tafel gelopen en ging toen zonder duidelijke reden uiterst langzaam zitten, alsof ze dacht dat ze zichzelf zou verwonden als ze de stoel te hard raakte.

‘Goed.’ Strike haalde zijn notitieboekje en pen tevoorschijn, gretiger dan ooit om dit gesprek achter de rug te hebben. ‘U zei aan de telefoon dat u iets bewezen wilde hebben?’

‘Ja, maar ik moet eerst iets zeggen.’

‘Oké,’ zei Strike voor de derde keer, en hij probeerde een ontvankelijk gezicht op te zetten.

‘Ik wilde u inhuren omdat ik weet dat u de beste bent,’ zei Decima Mullins, ‘maar ik had wel mijn twijfels, omdat u mensen kent die ik ook ken.’

‘O ja?’

‘Ja. Mijn broer is Valentine Longcaster. Ik weet dat jullie elkaar niet erg mogen.’

Die informatie verraste Strike zo dat hij heel even sprakeloos was. Valentine, die hij in een bepaalde periode van zijn leven een paar keer had gezien, altijd met tegenzin, was een knappe, extravagant geklede man met dik, golvend haar die als stylist werkte voor verschillende artistieke tijdschriften. Hij was bovendien een van de beste vrienden geweest van wijlen Charlotte Campbell, ooit Strikes verloofde, die enkele maanden eerder zelfmoord had gepleegd.

‘Dus Mullins is...’

‘De naam die ik heb gekregen toen ik trouwde, ik was toen in de twintig.’

‘Juist ja.’

Zou het waar kunnen zijn? Strike kon zich niet herinneren dat Valentine het ooit over een zus had gehad, maar hij had dan ook zo weinig mogelijk aandacht besteed aan alles wat Valentine zei. Als het klopte wat ze zei, had Strike zelden broers en zussen gezien die zo weinig op elkaar leken, al zou dat Decima's verhaal in zekere zin wel geloofwaardiger maken. Het was typisch iets voor Valentine om deze kleine, gedrongen, smoezelige vrouw geheim te houden, want hij hechtte zeer veel waarde aan uiterlijk en stijl.

'Het is belangrijk dat u vooral Valentine niet vertelt waar ik ben – en enkele andere dingen waarvan ik u vraag ze voor u te houden,' zei Decima.

'Oké,' zei Strike voor de vierde keer.

'En Sacha Legard kent u ook, nietwaar?'

Strike, die nu het gevoel kreeg alsof een of andere persoonlijke duivel had besloten om hem de hele dag herhaaldelijk in zijn ballen te trappen, aangezien Sacha de halfbroer van Charlotte was, vroeg: 'Is hij ook familie van u?'

'Nee, maar hij is betrokken bij... bij wat u voor me moet uitzoeken. Charlotte Campbell heb ik nooit echt gekend, ik heb haar alleen een paar keer ontmoet.'

Sommige mensen zouden haar vlakke toon misschien ongevoelig gevonden hebben, gezien het feit dat Charlotte nog maar kortgeleden dood was aangetroffen in een met bloed gevulde badkuip, maar omdat Strike geen enkele behoefte had aan nieuwsgierige vragen of geveinsd medeleven zei hij: 'Goed, vertelt u me eens wat ik voor u zou kunnen doen.'

'Het gaat om een lijk. Ik wil dat u uitzoekt wie het was,' zei Decima, en ze keek hem aan met een mengeling van behoedzaamheid en opstandigheid.

'Een lijk,' herhaalde Strike.

'Ja. U hebt er vast over gelezen in de krant. Het gaat om de man die is aangetroffen in de kluis van een zilverwinkel, in juni.'

Vijf maanden eerder was Strike vrijwel volledig gefocust geweest op een complexe zaak voor het detectivebureau en had hij weinig aandacht gehad voor andere dingen, maar dit nieuws herinnerde hij

zich wel; het verhaal had kortstondig zeer veel mediabelangstelling getrokken.

‘Juist,’ zei hij. ‘Als het dat verhaal is waar ik nu aan denk,’ (God mocht weten waarom hij dat zei, want hoeveel mannen werden er nou gemiddeld per maand in Londen dood gevonden in een zilverkluis?) ‘dan had de politie de dode vrij snel geïdentificeerd.’

‘Niet waar.’ Decima’s toon duldde geen tegenspraak.

‘Ik dacht,’ zei Strike, hoewel hij eigenlijk bedoelde: *als ik het me goed herinner*, ‘dat het een veroordeelde dief bleek te zijn?’

‘Nee,’ zei Decima hoofdschuddend. ‘Het was die dief niet. Dat is niet met zekerheid vastgesteld.’

‘Ik weet toch tamelijk zeker dat ik dat heb gelezen.’ Strike viste zijn telefoon uit zijn zak. Hij had nu goede hoop dat hij binnen tien minuten weer buiten zou staan, want ze gaf hem een ijzersterke reden om een zaak te weigeren waar hij absoluut geen zin in had. ‘Ja, kijk maar,’ zei hij, nadat hij enkele woorden had ingetikt bij Google. “De dode man, die zich voordeed als verkoper William Wright in de twee weken dat hij bij Ramsay Silver werkte, blijkt na identificatie de 28-jarige veroordeelde gewapende overvaller Jason Knowles uit Haringey te zijn.”

‘Het was niet onomstotelijk,’ hield Decima vol. ‘Ik ken een politiemans en die heeft me dat verteld.’

‘Welke politieman is dat?’ vroeg Strike, die al eerder had meege maakt dat mensen een denkbeeldige band met de politie opvoerden om hun gestoorde theorieën te versterken.

‘Sir Daniel Gayle. Dat is een gepensioneerd hoofdcommissaris. Zijn dochter werkt voor mij. Ik had haar gevraagd of ik Sir Daniel kon spreken, hij heeft weer met een paar andere mensen gepraat en toen vertelde hij me dat de politie geen DNA-bevestiging had. Ze hebben nooit kunnen bewijzen dat het die Knowles was, niet zonder gerede twijfel.’

‘Maar waarom wilt u laten uitzoeken wie de dode was?’

‘Ik moet het weten,’ zei Decima. Haar stem trilde. ‘Dat móét. Ik moet het gewoon weten.’

Strike nam een slok koffie om zichzelf de tijd te geven om na te

denken. Hij herinnerde zich nu merkwaardige details over het lijk in de kluis. Het was naakt geweest en zwaar verminkt, wat uiteraard de koortsachtige belangstelling van de pers had aangewakkerd, totdat bekendgemaakt werd dat het slachtoffer een gewelddadige crimineel was, waarna het mededogen en de aandacht aanzienlijk waren afgenomen. Knowles, zo meldde de pers, had ooit bij de beroving van een hypotheekbank een vrouw achter het loket de schedel ingeslagen en haar een attaque bezorgd. Eigenlijk was men het er wel over eens dat Jason Knowles, hoe gruwelijk zijn einde ook geweest mocht zijn, zijn verdiende loon had gekregen.

‘Bent u bang dat die dode iemand was die u kende?’ vroeg Strike.

‘Ja, ik denk... Nee,’ zei Decima, plotseling fel, met tranen in haar ogen, ‘ik wéét dat hij het was en... ik heb bewijs nodig, want... Ik heb bewijs nodig. Iemand moet het voor me bewijzen.’

‘Wie zou hij...’

‘Het was iemand die héél dicht bij me stond, en het klopte precieus met het gevonden lichaam en de rest: het zilver, en dat hij ver... vermoord is, en hij is in diezelfde tijd verdwenen. Hij was het, ik weet het zeker.’

Het verlaten huis, de huilende vrouw; het was voor Strike alsof hij in één klap terug was in de situatie die hij in Cornwall had achtergelaten, maar dan met een veel merkwaardiger ondertoon. Omdat hij niets anders kon verzinnen, sloeg hij zijn notitieboekje open.

‘Goed, welke overeenkomsten zijn er tussen het lijk en de man die u kent?’

‘Ik heb het allemaal opgeschreven,’ zei Decima onmiddellijk, en ze pakte het rode boekje, dat een weekagenda bleek te zijn, en bladerde naar het achterste deel, waar Strike meerdere volgeschreven bladzijden zag. ‘Mijn vriend was zesentwintig – in de pers stond dat het lijk dat van een man van tussen halverwege de twintig en de dertig was. William Wright was linkshandig, mijn vriend ook. Het lijk had bloedgroep A-positief, hetzelfde als hij. Ongeveer een meter zevenenzestig lang, klopt. Wright had op 19 mei zijn sollicitatiegesprek daar gehad – ik heb mijn vriend die dag niet gezien. Wright betrok op 21 mei een huurkamer – dat klopt ook, want mijn vriend is die dag

vertrokken uit zijn huis. Ik vond dat hij al zijn spullen naar mij moest brengen, maar dat wilde hij niet. Ik snapte niet waar hij het allemaal zou laten. Maar hij wilde het natuurlijk in die gehuurde kamer zetten.'

Nadat hij vruchteloos had nagedacht over een tactischer manier om zijn volgende vraag te stellen, vroeg Strike: 'En waarom zou uw vriend zijn naam veranderd hebben en in een zilverwinkel zijn gaan werken?'

'Omdat... Het is ingewikkeld.'

'Hebt u hem als vermist opgegeven?'

'Moet u horen, ik weet zeker dat hij het was, oké?'

Strike, Robin en hun freelancers hadden een naam voor het soort mensen dat naar hun kantoor mailde en belde, in steeds groteren getale naarmate het detectivebureau meer bekendheid kreeg, om de detectives dringend te laten weten dat ze werden bespioneerd door huishoudelijke apparaten, dat er satanische kringen werden gerund vanuit Westminster of dat ze een relatie hadden met beroemdheden die zonder aanwijsbare reden de liefde niet beantwoordden, vanwege boosaardige invloeden: Gatesheads. Gatesheads waren te herkennen aan hun stellige, ongegronde overtuiging, de afkeer van logische vragen, en het onvermogen om alternatieve verklaringen voor hun dilemma's te overwegen. De vrouw die nu tegenover Strike zat vertoonde een klassiek rijtje symptomen.

'U zei dat de dochter van Sir Daniel Gayle voor u werkt,' zei Strike, in de hoop het probleem te kunnen ontrafelen door aan een ander draadje te trekken. 'Wat voor...?'

'Ik heb een restaurant. The Happy Carrot in Sloane Street. Zij is mijn gastvrouw.'

Strike kende toevallig het restaurant in kwestie, dat ondanks de naam geen veganistisch eethuis was maar een zaak waar biologische gerechten werden geserveerd en die zeer goede beoordelingen kreeg; Strike had pasgeleden een overspelige piloot gevolgd die er met zijn minnares naartoe ging. Als Decima niet loog en inderdaad de zus van Valentine was, kwam ze uit een familie met geld. De Longcasters waren zeer welgesteld en de vader van Decima en Valentine, die

Strike nooit had ontmoet maar over wie hij veel meer wist dan hij ooit had gewild, was de eigenaar van een van de duurste privéclubs in Londen. Hij probeerde een nieuwe tactiek: 'Hoe goed kende u de man van wie u denkt dat het zijn lichaam was in die kluis?'

'Héél goed,' zei Decima. 'Ik...'

Tot Strikes consternatie bewoog er nu iets onder Decima's poncho, alsof haar borsten zich zelfstandig roerden. Toen schrok Strike van een oorverdovend gekrijs dat door de keuken galmde.

'O god!' Decima krabbelde paniekerig overeind. 'Ik had gehoopt dat hij zou blijven slapen...'

Ze wurmde zich moeizaam uit haar poncho, waardoor haar dunne haren statisch overeind gingen staan, en ze onthulde een heel klein baby'tje in een draagdoek van fleece.

'U mag niemand over hem vertellen!' riep Decima paniekerig boven het gebrul van de baby uit. 'U mag niemand vertellen dat ik een baby heb!'

Strikes verontruste blik leek nog meer paniek bij haar op te roepen.

'Hij is van mij! Ik kan u de geboorteakte laten zien! Hij is drie weken geleden geboren! Maar niemand weet ervan en u móét uw mond houden!'

Robin heeft verdomme een goede dag uitgekozen om keelpijn te hebben, dacht Strike toen Decima tevergeefs probeerde het tuigje los te maken waarmee de krijsende baby aan haar bevestigd was. Uiteindelijk, vooral omdat hij wilde dat de herrie ophield, schoot hij haar te hulp door met succes een gesp los te klikken waar een deel van haar poncho in verstrikt was geraakt.

'Dank u wel. Ik denk dat hij honger heeft – ik geef hem borstvoeding...'

'Dan zal ik u met rust laten,' zei Strike onmiddellijk. Hij vond het uitstekend om in zijn auto te gaan zitten, als dat ervoor nodig was om niet te hoeven toekijken.

'Nee – als u zich gewoon even omdraait...'

Hij deed gewillig wat hem werd gevraagd en keek strak uit het raam dat niet was afgedekt met een vuilniszak.

Het geschreeuw van de baby nam af; Strike hoorde het schrapen van Decima's stoelpoten en haar kreetje van pijn. Hij deed zijn best om niet te visualiseren wat er achter hem plaatsvond en hoopte vurig dat ze niet zo'n type was dat haar borsten ontblootte waar vreemden bij waren. Toen, voor zijn gevoel na hooguit een paar minuten, zei ze met onvaste stem: 'U kunt zich weer omdraaien.'

Decima had de poncho weer over zich heen getrokken en de baby was opnieuw aan het zicht onttrokken. Toen Strike weer ging zitten, zei ze bibberig: 'Echt, u mag niemand vertellen dat ik hem heb! Niemand weet het, behalve de mensen in het ziekenhuis!'

Toen hij nog dacht dat ze alleen woonde, was Strike best bereid geweest haar geheimen te bewaren, ondanks zijn vermoeden dat haar mentale gezondheid niet bijster goed was. Niets wees erop dat ze suïcidaal zou zijn en ze had familie; als zij zich schuil wilde houden in dat treurige geërfde huis, dan ging dat hem niet aan. Maar Strike wilde niet de last op zijn nek nemen dat hij de enige was die wist van het bestaan van deze baby, op het ziekenhuis na.

'Hebt u niet een...?' Hij probeerde te bedenken onder wiens zorg pasbevallen vrouwen zouden vallen. 'Een wijkverpleegkundige of zo?'

'Die heb ik niet nodig. U mag niemand over Lion vertellen. Ik moet de garantie hebben...'

Strike, die er tamelijk zeker van was dat ze hem zojuist had verteld dat haar zoontje Lion heette, hetgeen zijn vertrouwen in haar mentale gezondheid er niet groter op maakte, vroeg: 'Waarom mag niemand weten dat u een kind hebt?'

Decima barstte in tranen uit. Toen duidelijk werd dat ze voorlopig niet zou ophouden met huilen, keek Strike om zich heen op zoek naar een keukenrol, en toen hij die niet zag hees hij zich overeind en hinkte weg om wc-papier te zoeken.

Het kleine toilet op de gang had een ouderwetse stortbak met trekketting en een dode grasley op de vensterbank. Hij haalde de hele rol uit de houder, liep terug naar de keuken en zette het papier neer voor de huilende Decima, die hem snikkend bedankte en met één hand een paar velletjes afscheurde. Strike ging weer achter zijn opengeslagen notitieboekje zitten.

‘De man van wie u denkt dat hij is vermoord in de kluis, is dat de vader van uw kind?’

Decima begon nog harder te snikken en drukte het wc-papier tegen haar ogen. Strike vatte het op als een bevestiging.

‘Hij is niet bij me weggegaan!’

Ze had Strike al verteld dat haar ‘vriend’ zesentwintig was, en Strike schatte haarzelf tegen de veertig. Strikes eigen moeder was destijds getrouwd met een man die zeventien jaar jonger was dan zij, en die haar dood op zijn geweten had, daar was Strike nog steeds van overtuigd (al was de jury in de rechtbank het niet met hem eens geweest). Jeff Whittaker was met Leda Strike getrouwd voor het geld waarvan hij dacht dat ze het had, en hij was ziedend geweest toen hij erachter kwam dat het vaststond en hij er niet aan kon komen. Het gevolg was dat Strike het niet zo had op veel jongere mannen die zich stortten op rijke oudere vrouwen.

‘Iedereen zegt dat hij bij me weggegaan is!’ zei Decima snikkend. ‘Valentine deed heel gemeen over Rupe en mij, al vanaf het begin. Hij zei tegen me: “Kijk maar uit dat hij je niet zwanger maakt.” Dat zei hij echt! En toen was ik al in verwachting! Hij was b-blij toen Rupert verdween! En mijn v-vader zei dat Rupe alleen maar op mijn geld uit was – dat is niet waar! Toen we elkaar leerden kennen, was het meteen raak, zoiets had ik nog nooit meegemaakt. Het was alsof ik hem altijd al had gekend, en Rupert voelde precies hetzelfde, dat heeft hij zelf gezegd, we hadden een heel bijzondere band. Het was alsof we... alsof we elkaar herkenden, alsof we elkaar kenden...’

Zeg alsjeblieft niet ‘uit een vorig leven’.

‘... uit een vorig leven!’

‘Dus hij heet Rupert?’ was Strikes enige reactie, en hij pakte zijn pen weer op.

‘J-ja... Rupert Fleetwood.’ Decima herpakte zich met moeite en zei na een paar keer diep inademen: ‘Rupert Peter Bernard Christian Fleetwood... geboren 8 maart 1990, opgegroeid in Z-Zürich.’

‘Een Zwitser?’

‘Nee... zijn tante was getrouwd met een Zwitser en... toen Rupert twee was... namen zijn ouders hem mee voor een bezoek... en zijn va-

der en moeder gingen skiën... en toen kwam er een lawine... en ze zijn omgekomen... dus is hij daar grootgebracht, door zijn oom en tante. Maar hij vond het vreselijk in Zürich, hij had een heel ongelukkige jeugd, hij wilde alleen maar terug naar Engeland, en uiteindelijk k-kwam hij in Londen terecht en t-toen stelde Sacha voor – Sacha is Ruperts neef – dat hij zou proberen een baan te krijgen in de club van mijn vader, want papa is Rupes peetoom... en zo... zo hebben we elkaar ontmoet. Ik verdeelde mijn tijd tussen papa's club en mijn eigen zaak, want papa's vorige chef-kok was ontslagen...'

Het nieuws dat Rupert de neef was van Sacha Legard, een bejubeld acteur en een bijzonder knappe man, versterkte Strikes vermoeden dat Rupert Fleetwood meer belangstelling had gehad voor Decima's geld dan voor haarzelf. Als Rupert op Sacha leek, had hij waarschijnlijk volop jongere, mooie vrouwen kunnen krijgen.

'Hoelang hadden Rupert en u een relatie?'

'Een... een jaar.'

'Wist Fleetwood dat u zwanger was?'

'Ja, en hij was dólgelukkig!' bracht Decima snikkend uit. 'Maar hij had problemen en hij... hij is heel trots, hij wilde het zelf oplossen, maar hij zou nooit bij me weggegaan zijn, we waren heel verliefd, n-niemand begrijpt het!'

'U zei dat hij uit zijn huis was vertrokken. Woonde u beiden niet samen?'

'Dat ging natuurlijk nog wel gebeuren, uiteindelijk, maar eerst m-moest hij nog wat dingen regelen – hij wilde me beschermen!'

'Waartegen?'

'Er zat iemand achter hem aan, een gevaarlijk iemand!'

'Wie was dat?'

'Een drugsdealer! En mijn v-vader had... Hij had de politie gebeld...'

'Waarom heeft uw vader de politie gebeld?'

'Omdat Rupe... Maar ik vind nog steeds dat hij er recht op had!'
Decima's stem sloeg over.

'Waarop?'

'Een... een tafelschip.'